

דול שעשו ל"נינטס" שלו. הן הניעו הדבר לידי כה, שאין לך תינוק מוטל בעירפה ודורך בביות-הספר ולבנות התלמידות, שאיןם בשיאים בתורתך אותן הרים של "גבירי המאות" האלה, כיודר חרד בא"שטיין. ושלא ידרש בפריטות ובפיזורות את כל מגמת האהובים בעלה, ואם היו הילדים שיגנו הרי יהו עבשו מזיהן: אם פכתו אולי על הספר הזה ב...ミילדת" הרי יתעבבו עליו עבשו בעל מעשה "אבינו ותמיה" ויעמדו על כל תג ולא יגרשו מימי אפ'לו קיוו של יהוד. ובכל כך לכת? — מפני הרעש ואולי מפני קנאתיים כופרים שעינה מרבה תמיד הכהה, וקנאה זו תוכיה לטרוי! . . . *

ול'כא טידה דלא דטיא באורייתא ואפילו הסום האימפריליסטי שנפצע בראשון לטאי ילהבדיל — המיפס'ם... בשב"ק וו הילך הקצין היהודי שני פל מהכום להתפלל בבית הכנסת ולברך ברכת "הנמל" זוכת לעליית "טפי" בפיישת "אמור". אד סיבת את הברכת הראשונה התחילה בעיל-הספרiah קורא בקול: "ויככה בהמה ישלהנה וממה אדם יומת". ופירושו: מכחה בחרם, אפילו לא הרט אלא עשה בו חכורה במקלו או בשומו; במחה דבר רים אמורים? באדם, אבל בפראיידם — שאנו! . . .

ומאלמת שבן העתונים כתבו בשער זה "הדריך מראשין לטאי", אביה נס אני לכטן "הדריך מראשין לטאי" שאנו לאוני רס היום.

בשעת ההרצאות הנלחבות בראיינע ציון על חרג הנדול והנורא של הילוב, ואת כל "הארץ" ואפילו את "ההרבר" ובבעל אותם על קרבם ועל ביעיהם נתקם אתם ואמר לעצמו: פען אין מה לקרוא בחב'! וכך פנה אל עתונירפדו ודרפה בחם ישן וזה פוך לקיטים מטה שנאטה: הפך בז והפרק מה דנולי ביה... חורתי שבע פעמים לאוינו פיקום ימצאת את הבוחר — לא בחור הילאה אלא דока איש בא ביטים! — כשהוא שעבד וקורא וכבניים ראנש וצברו בנש בעתמיה, במחילה אשר על תניר... אפשר שהצדק עמי יירחון, אפילו לבנייה הנשרים, בר צדיק הוא לדוד יות. ומה לעתה — ונתקיים גם בנו הכתוב: "בב' אדם אנו וכל מה שישיך לבני אדם איתנו מזר גט לנו וגם לבניינו". מאני מבין מה כל הרעש והטרם הוא שתקימו שם בת"א? בטעזקי קידא תניר על "קוהלה" שהבד ניסח את חטואה ר' ל' ר' ב' י' ר' קדשו? ואורבר בא בטענה לפניו מרדכו המודים על השערוריה הספרותית הו: חמו לדת בסכנה!

אלמלי היו שעניהם ג' צ' א' י' ס' הייתי חושד בכם, שקבלו "בקשיין" מאת היד"ק כדי "להתנפל" עליו בכדי וונת לשם ר' י' ק' ל' מ' ת. . . ולו היה הדבר בחו' ל' היו מדפסין עשרה אל פים אקספלורים, חדשים של "הטולדת" מפני רבוי הקיפיצים על "ההבד רה" הוא, שתיא מעין חתיכה-דאוסר, ר' א' כבש כמן שפחה לו' סטור מרגנית, בפביין לאחר שעחדלו האסתננסים את ספרו היודיע "לה גרטון". ולו הייתה אני במקומות קמחי היהי שליח תשוד אונת'ן או מתנה חשובה וירקאלשבו, עות לסתננדיז בת'א על חפרום הני, ג' כל "דראר" ג' לכטן יוניביה! מוכרי ספ"ר מכתר ספ"ר יותי אדם ג' דלסטון וטנ' א יובייה!

אלתנו... ואם תרצה שואמר כל האמת, הבהיר, גם אם קצת מהטבילה היה הוא. ושאלות תיודעיס, שבבר "התונת-חכפה" של, בחזיבה 'תורה' למעשה אויה חתונת-הכוף עוד רשותי לנו" לעשיות לבעמיה ביה לאתלהב לדברים של מה אנטז' חתונת-הכפה—ה', של זקנותם כבר נתפרנסת ואתה פסיל לך דבר ואפיו להסביר מחשבות זו פירוש חז"ק העשתי שאם. ב', אין אדם מדבר כדי לומר מהרציניות על עצומתי בימינו בענין הזה" ובכל אותו הבולטים בות וחתה-הבות, הרדי-התעונת, הקולטים של נזה-העלות, שיש אצלם בצעירונם ואפלו—האמת להאטדר אף על אבא—אצל והזקנים שבחרו. והען בלפערו" שעוזה ה' נס כפאו ה'גנוכו-ליפה" של השונד כפרייז שרביהם הקב"ה בחילוניותה אורה של רום בשחטו וקייזר "שולחן הנשים בשערותיהן ובשלל חזד ביצית הקין ורקייז צגנו ושادر מכשיריזמה—הלו אראה בנחמה אם לא דאס טעבלי אחד שנכנס לביות רום ואלהר שבלת לקרו און גני הטעוי וושבתי לפקא בלוא ובלא "שהחיתט" אבל בכוונה את המגלה ומצאתו בה מי" מעליותא" סודות מתרד ושאר מני תבלין שם מיר חריפות להיכנים ולספרים ים.

עם פנשתי בוגר צייר ונכחיה, אבחורל'ן מנשה כותב המגלה געיות צעריה וופת זוקא ושבת ר' ראיית—לטota אבחה? — את ק' לבבה בנווע בו גלי עתרת לאגנאות בפרח איבטה, גאנחוּר ר' מנשה "אשר לא ירע מתבלבלה דעתו (במו בימ') : בשיוקאתי את המגלה עד זה היה לו הדבר "במו אהוה תאת עינו ואת גופו". בחור! הבדאים דהאידנא רואים מכל הרוחבות ובכל הנשבים מתפעלים כלל...

העיקר הוא, במו ביליה... ת ביליות היה איך נכלת נילויד אל האזרה המאיישר!), רית על פני לוח לבני חובקת תנין ונילאות אלוי". וגם החבור ישב חיליה בחבוק ידים ונמבייש את דואשו בכתפייה ונמייה" — ושניהם כאחד נטליין, והבל אני שפורי!

יש' ישראל מה היו ששתות או גרייזיב?—"בין האילנות אישר הבית סובבו הנשים ה ע בעית המפורכסות, אשר פרדו נגברים שנשתחררו מנשוי. אבון, מדת צניעות היהת נפניהם לקרים עין לבוליט ובאהמת שלא היה או חומר על חד גרייזים בביבינן

רִים אַל	וַיְמַפּוֹת, בְּמָבֵן֙...	וְזֶה אֶל יְהִידָה
בְּרָכָה	* * *	צָהָב הַבָּעֵד
גְּדוּלָה	בְּפִנְקָסִי רְשֻׁום: "ニイカツソ" סִימָן	נוֹסֵם וּוֹעֵד
מִתְתַּאֲלִיף	לְכָרוֹן, שְׂעִירִיךְ לְכָתֵב עַ"א הַעֲנֵין	עֲשֵׂה אָתוֹן
הַמְּטוֹת	הַזֶּה.	כָּרְאָבָל
סְפִּיפִים	רוֹאָחָ אֲנֵי בְּכֶם, תַּלְמִידִי הַחֲבִיבִי	וּוְתַלְמִידִי
אַרְוֹטִי	בָּיִם שָׁאַינְכָּס יְוּדָעִים כָּלְלָ מִזְרָחָת	וְהַפְּדֵד אֶת
ש	שֵׁל "ニイカツソ" זֹו וּבְכִיה אָוְבָּלִים אָזָן	אַלְאָ שְׁחוֹא
את ד	זֹהָה? הַרְיָנִי מִזְדָּה וּמִתְהוֹדָה לְפִנְיכֶם,	אַבְתָּל בְּשֶׁד
וּבִיחוֹד	יְקוּרִי שֶׁנָּמָּה אֲנֵי לֹא יְרַעַתִּי כָּלָם פִּוָּתָה	רְדָאָתָה, יְנוּן
— אַנְיָה	עַד שְׁלָא בָּא אַלְיָ בְּשָׁבוּעָה זֹה יְדִידִי	בְּחֹוּגָן...
„בְּחַשְׁוֹרָה“	הַסּוֹפֵר הַהְבָּגָרָה, וּכְשָׁרָאָה כִּי עַמְּהַהָּרָץ	תִּיכְרֹזְוּכְרָבָרָן
אִישָׁל	גָּמוֹר אֲנֵי בְּכָל הַעֲנֵין הַזָּהָה תְּמָה וְאָמָר	עַזְנִזְרָה...
הַצְּעִיר	לִי בְּטוּוֹ שֶׁל תְּנוּכָה :	לְלָתָא אֶלְאָ
אַשְׁהָה	— בּוֹשָׁה, בְּחִיִּי, שֶׁר' עֲוֹמָה לֹא יְדַע	צִינָנוּ סְכִינָה
וּמְלָחוֹן	מָה זֹה "ニイカツソ"..., חֹן זֹהוּ מְאוֹרָע	כְּלָוִינְדָר
סְהִיחָהָר	חַיּוּב, וּמְאוֹרָע הַשְּׁבָעוֹ—בְּשִׁלְמָנוּ הַסְּדָר	וְתָאָה...
כְּפָנָנוּ	פְּרוֹתִי הַקְּטָן אַחֲמִתְבָּעָר כִּי... — "ニイカָרָסְוֹ"	בְּבָהָדָה
זָאת בָּזָה	כָּל בֵּיתֵיכְרָם כְּפִוְקָהָת יְהָפָה	עַבְנָי כִּיאָד
וְאַנְגָּם	רוֹתָה... כָּבֵר כְּתָבוּ בְּעָהָנוֹנוּם!	גַּס אֲנֵי
וּ	— וּבְכָל זֹאת—אַפְּרָדוּ לוּ בְּבָוָשָׁת	לְדוֹדִידָתָרָת
יְבָלִילָהָן	פָּנִים—הַגְּדָנָא לְיַיְמָה זֹאת "ニイカָטָסְוֹ"	סְקִידָם וּבָא
אַלְיָ (ט)	שְׁחַטִּילָה (פְּשָׁעָתָה) כִּי' גְּדוּלָה אַצְלָבָתָן?	פְּרָגְנְגִ'יטָקָות
מִסְתָּרוֹת	— שָׁאַל נָא אֶת בְּנֵךְ הַקְּטָן וּוּגְדָּלָן,	זָהָה הַבָּאָה
אֶת כִּינְעָם	עֲנָה לְיַיְבָּוּןְהָה, חֹן בְּטָח הַבְּרִיחָוּ	הַהְחַלְלָתָות
אִיטָּי	אֶת יְלִדִּיךְ לְקַנְתָּה אֶת "הַמּוֹלְדָתָן!"	
הָאָה "	כִּיד צִוִּיתִי לְהַבִּיא אֶת "הַכְּטָלָן"	
לְטָאָל	רָתָן" וּעֲשִׂיתִי כִּיד הַכְּרָה עַט מְרוֹת	בְּרוֹמְבָּגָן
סִים וְזָה	"ニイカָטָסְוֹ". זֹהוּ, פְּשָׁוֹט, רָוּפָן הַיְּפָתָהָן!	זָוְד שֶׁל
וּן	כִּימָי הַשּׁוֹטוֹרָנוֹת וּנְחַטִּיתָה "הַסְּרִיסְטָן	בְּעַלְכָּאָרָן
עַל חָרְבָּה	חַפְּרָכִי" או "מְנַלְתָּה אֲהָבִים וּהַקְּנָאָת"	תַּתְגָּמָרָה
בְּחַצְרָה	אַשְׁר כְּתָבָן כְּנִשְׁתָּה בָּנוּ יוֹדָעַ בָּנוּ	דָּבָלָה...
רִי וּ	אַלְיִישִׁיטָס הַכְּהָן הַגְּדוֹלָן מְבָנִי יְרוּשָׁלָם	לְאַנְגָּדוֹתָן
בְּעִינְהָהָרָה	וּנְמַסָּה לְדָפּוֹס עַיִלְיָה. קְפִיחָי בְּגָלְיוֹן	יִצְרָאָה
תִּיהְלָה...	הַאֲחָרוֹן של "הַמּוֹלְדָתָן" יְרָהָנוּ יְבָנִי	אָוּסְטְּרִילָה
לְאַמְּתִתְיָהָן	הַנְּעִירִים—הַחֲבָרָת הַרְאָשׁוֹנוֹת שָׂוָבָן	תַּתְמָהָבִי
וּרְיָם	תָּה לְהַפְּיעַ עַרְכָּתָן חַרְדָּיָה...	עַד כְּמָה
בְּנָשָׁוֹת	חַבְשָׁתִי אֶת תָּאָסְפָּקְוָלִין חַצְעִי	מְצָעִירָות

ונכון שרווצת געשותה חנוך ציא ספריית התורה כאשר עשו דבר בתה אלא אדרבתה יכשה מיהם "ביזוניס" כמו שעיה היהודי הצפתי בעירנו, שענוי דיר של עוזם על יד הכהן רבי הכהנים בו ספרי תורה הרידר להדרת תפלה, ולא עוד אעשה תורה סחורתו לפני רשות ובמיעדים ויש לו, בנה珂 בשפע ב"הנות" הו נבוכאו ראייה — מעשנאות וה — שבל העין של הר' ב"הרבוק" אונן בדעתה הלייניב צביעה, שהרי מז בין לוה בת"א, אלא שבאו ב"הרבוק" (bihud בהצענת הנסיך) נסתהים הרבר' בכיתתו בוק" נכנס ל"פיטום..." עורך העירקיב: — חוץ תלמידי הוקרם, שמוא אקלט באחד הלילות הומנה מ"אשת-היל" זה ע"כ אני כבחזעה חישובתו לפני הפטוחות שלנו קיבל באכפת בת"א ופה אחד את שתי החשובות האל:

א) לכנת את הגברת הראשונה לה ברת כבאנורANTI-הנשיות ל"שוויזיות", חרין לאית העיטה וטולידריו על מעשה הגבורה שלה בוגר (ב) ליסר סנייה מיוחדת בעולם ההוא... ומಹמת שווה ומיינישת אונשים תצעיג הגברת של נשים תצעיג הגברת שהיא מומחה נדלה להצעורה מות כאלו, להכנים לשם, שאפשר רק נשיהם (חו

ונכון אהל ולחשכ'ר את הуль לחרנות... הבעל הסכים לת כמודו, ולפנ' זמנו מה הוציאו ספרייה התורה זו הבית ונכטטו לבית בנסת ואולם עיקר המעשה מתחילה רקס כשו: ביום ה' שעבר ישב ברוכברג בית שכנו וכבר לו בzechok שאשתו ראשונה באת אלין מזלאום הלייה הזמנת אותו ל"דין תורה" על שלא מכך בהבטה והפרק את חדר התפלה חנות. שאל השכו את ברוכברג: מה עכת לך? — עניתי לך השיב רוכברג, שתפנה לעיריה, כלומר עיריתת ת"א... אחריו רגעים מספַּחיו השבץ — והוא מת!

מכאן אנו למדים, רבייה, במה נטה דברים חשובים ומועילים הון שאלה-תשס' והן בענינו פוליטיקה, בסענינו תיאטראות ואפילו בחולכות ביזוניס".

ראשית-יחכמת — רואים אנו בפועל ימינו, שאנו אפשר לו לאדם מיישיאל הפטר מהפלנית שלו אפילו אם היה בדור שם בעלה-אקדשנות ואסוד להבזירה לה כלום לא בפה ולא ביד, לא חייה ולא במיתתך אם אינו רוצה לקבל הסיג'ול את הפסק של ברוכברג זה.

וזשנות — וזה העיקל! — מבאן וורה חמזה לכל תלמידי ואפילו בכל מי שאונט מותלטדי (אם ישנים כלכך כאלה בעולצנו!), שבאמ. יומינו ותם לדייזותה בטלטיל או בחז' וסיבך ואפילו בהקיא, אל יפט למן שם, ל עירית ת"א מהמת ניבורסקי והברוי הם פסוליות, בונראת, אם ישם בעולם זה א ט ת, ומעשה הושברת יוניה..."

מבعد למסותה

שונאים של יהודים

האחת אפיקו כב
הה' — איןכם
ואומרים בדרכם
וחרי לכם דאית
הטוביים על און

זה רק ב' י
הדבר ולא בירוש
בתל אביב — מ'
יאומן כי יספר/or/
כוון נפי שטמוף
בעזות.

והכעשרה ש
ההמישר שעבר ס
מייתו הטעפה ז
ברג' בעל בית ז
היה יזרוי אכזר

רכות אתם מכי
שכ'ם מתקיים ב-
תונן, הדרתתפלה,
בשכונה עליו למכ-
הרוּאַנְדָּה, בקייט-
להשאיר את חור-
ולא לעשוויה חוויה
ויאַנְתֵּן שנותנו לך
בינותיך ניטה לו
ווב פשט—אען
לאכדר את ספּ